

[Socialministeren.]

Derfor er vi gået den vej at stille det direkte i forhold til lønnen, idet vi i hvert fald må gå ud fra, at den bidragspligtige, der har fået en højere løn, også har råd til at betale det højere bidrag; men det kan godt føre til, at man, hvis der fremover kommer bevægelse i lønnen, må vende tilbage med ønsker om yderligere forhøjelser.

Det næste punkt, der særlig har været talt om, er indtægtsgrænsen, der er godt 12.000 kr. som nettoindtægt, d. v. s. omtrent lig den skattepligtige indkomst. Det ærede medlem hr. Søren Andersen spurgte mig direkte, hvilket råd det familiepolitiske udvalg har givet mig med hensyn til indtægtsgrænsen. Jeg kan oplyse, at det familiepolitiske udvalg har foreslået mig at ophæve denne grænse, hvad jeg i og for sig er enig i, men jeg har på et tidligere tidspunkt på et onsdagsspørgsmål svaret det ærede medlem hr. Peter Larsen, at jeg egentlig gerne ville gå ind for det, men at der var visse økonomiske vanskeligheder.

Flere medlemmer, bl. a. det ærede medlem fru Astrid Skjoldbo, har spurgt mig: hvad koster det egentlig at ophæve denne grænse? I den forbindelse kan jeg give den oplysning, at det i det første år ville koste 8-9 mill. kr., det næste år, efterhånden som inddrivelsen kommer i gang, 5-6 mill. kr., og når man kommer over på, om jeg så må sige balancen 2-3 mill. kr. Når der er så stor forskel på tallene fra det første til de senere år, skyldes det jo, at bidraget forfalder straks ved resolutionens udfærdigelse, medens inddrivelsen kommer senere i gang, og pengene eventuelt først kommer ind i det næste finansår eller i et endnu senere. Når jeg ikke har foreslået grænsens ophævelse, selv om jeg er tilhænger deraf, er det, fordi jeg også på dette punkt må tage økonomiske hensyn. Samtidig vil jeg gerne sige, at det familiepolitiske udvalg arbejder videre med en række problemer. Jeg havde tænkt, at vi skulle se dette spørgsmål i sammen-

hæng med noget andet, som udvalget imidlertid ikke er færdigt med, og som jeg derfor ikke kan omtale.

Der har nu været meget stærk tilslutning til, at indtægtsgrænsen skulle ophæves, idet samtlige ordførere er gået ind for det, eventuelt ved en strækning som foreslået af det ærede medlem fru Grethe Philip. Derfor mener jeg det vil være rigtigt, at jeg tager dette spørgsmål op til overvejelse igen og prøver, om jeg kan få talt mig til rette med finansministeren derom — det har jeg jo pligt til, når et enstemmigt folketing anmoder om, at der sker en ændring. Jeg regner så med, at vi kan se nærmere på det i udvalget og undersøge, om vi enten skal gå til en delvis ophævelse, om vi skal strække det, eller hvad vi ellers kan finde ud af.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Erik A. Jensen, at det vil nok ikke være rigtigt at forhøje bidraget til barnet specielt i tilfælde af invaliditet hos forældrene eller hos den ene af forældrene. Man skal vel ikke hjælpe den invalide over børnebidraget. Man skal indrette selve hjælpen til invaliden, så det er forsvarligt. Jeg er altså af den opfattelse, at de to begreber skal vi ikke kæde sammen — og her er tale om et barns forsørgelse.

Det ærede medlem hr. Grøndahl var inde på spørgsmålet om en krassere inkassation af forfaldne bidrag, i reglen hos faderen. Jeg kan huske, at vi for en hel del år siden fastsatte nogle bidrag; dengang var vi helt nede på en inddrivelsesprocent af 20-30. Nu har vi efterhånden arbejdet procenten op til 60-70-75, og når det er svært at komme stort højere op, er det, fordi vi må tage hensyn også til faderens familieretlige situation. Hvis han har haft chance for at starte et nyt ægteskab, og han har små indkomster, er det jo et spørgsmål, om det er rigtigt at gå så vidt i inddrivelsen, at vi slår den nye chance i stykker. Her er der altså også et socialpolitisk hensyn at tage.

I øvrigt er jeg enig i, at vi skal gøre